

Súd: Okresný súd Žilina
Spisová značka: 18Cb/261/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5118217234
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 02. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Panáková
ECLI: ECLI:SK:OSZA:2020:5118217234.10

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Žilina v konaní pred sudkyňou JUDr. Gabrielou Panákovou, v právnej veci žalobcu: G.. U. Q. - G., nar. XX.XX.XXXX, bytom N., s miestom podnikania P., zast. HADBÁBNY & spol., advokátska kancelária, s.r.o., so sídlom Prielohy 1012/1C, 010 07 Žilina, IČO: 47 249 722, proti žalovanému: SCP s.r.o., so sídlom Veľká okružná 59A, 010 01 Žilina, IČO: 36 292 079, zast. Advokátska kancelária RELEVANS s.r.o., so sídlom Dvořákovo námestie 8A, 811 02 Bratislava, IČO: 47 232 471, o náhradu škody 269.766,72 Eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

Súd žalobu zamieťa v celom rozsahu.

Žalovanému sa priznáva nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 100% s tým, že o výške náhrady trov konania súd rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozhodnutia.

odôvodnenie:

1. Žalobou doručenou súdu sa žalobca domáhal, aby súd zaviazal žalovaného na náhradu škody vo výške 269.766,72 Eur s prísl. a trovy konania. Svoj nárok odôvodnil tým, že na základe podnájomnej zmluvy so spol. E. D., s.r.o. mal v podnájme časť nebytových priestorov nachádzajúcich sa v obchodnom centre v F.. Spoločnosť E. D., s.r.o. mala tieto priestory prenajaté na základe nájomnej zmluvy so žalovaným. Žalovaný dňa 25.02.2013 zadržal tovar v danom priestore, avšak žalobca sa domáhal vydania vecí v súdnom konaní na Okresnom súde Bratislava II, v rámci ktorého bol vydaný rozsudok dňa 24.09.2014, ktorým žalovaný bol zaviazaný hneuteľné veci žalobcu vydať. Pri preberaní vecí zistil, že neboli vydané všetky veci, ktoré žalovaný mal vydať a zároveň niektoré z vydaných vecí boli poškodené, resp. došlo k poklesu ich hodnoty. Na základe znaleckého posudku bola určená škoda rozdielom medzi všeobecnou hodnotou v čase zadržania a hodnotou v čase vydania.

2. Žalovaný sa k žalobe vyjadril tak, že nárok žalobcu je premlčaný, vzťah sa spravuje občianskym zákonníkom, nárok je nedôvodný, nepreukázaný a žalovaný ho popiera, pričom vzniesol námietku premlčania. Má za to, že medzi stranami nie je obchodno-závazkový vzťah. Žalovaný bol povinný vydať zadržaný tovar, ale porušením povinnosti vyplývajúcej z občiansko-závazkového vzťahu, vzťah sa netýka ich podnikateľskej činnosti. Keďže ide o povinnosť v zmysle § 126 Občianskeho zákonníka, nejde o povinnosť ustanovenú podľa Obchodného zákonníka. Nárok žalobcu sa spravuje Občianskym zákonníkom, a nie Obchodným zákonníkom. Má za to, že 3-ročná premlčacia lehota uplynula, keďže tovar bol zadržaný 25.02.2013. Objektívne lehota je trojročná a nárok žalobcu sa premlčal 25.02.2016. Uvedené vyplýva aj z toho, že žalobca vyčíslil škodu vychádzajúcu z hodnoty tovaru v čase poškodenia a to v čase zadržania tovaru. Ak by žalobca chcel tvrdiť, že škoda vznikla inokedy, tak ju nepreukázal vzhľadom na jeho určenie výšky škody, nakoľko vychádzal výlučne z hodnoty tovaru ku dňu jeho zadržania a nie k akémukoľvek inému momentu. Z uvedeného je zrejmé, že aj 2-ročná subjektívna lehota uplynula, ktorá začala plynúť momentom, keď sa žalobca dozvedel o škode a o tom, kto za ňu

zodpovedá, teda momentom škodovej udalosti. Žalobca sa o škodu dozvedel najneskôr dňa 16.05.2013, kedy podal žalobu na vydanie vecí. Teda najneskôr v tom momente žalobca vedel identifikovať subjekt, ktorý mu spôsobil škodu, vedel, že mu na tovare začína vznikať škoda. Teda subjektívna lehota uplynula najneskôr dňa 16.05.2015, teda aj z toho dôvodu je nárok premlčaný. Keďže škoda nebola spôsobená úmyselne, tak nemožno aplikovať 10-ročnú lehotu. Žalobca v čase zadržania vecí nemal vedomosť, že dané veci patria žalobcovi. Veci zadržal v zmysle § 672 Občianskeho zákonníka s vedomím, že patria nájomcovi a zadržal za účelom zabezpečenia svojich splatných pohľadávok voči nájomcovi. Žalobca nepreukázal úmysel žalovaného. Žalovaný má zároveň za to, že nárok žalobcu nie je preukázaný, pričom žalobcom uvedená všeobecná cena nie je všeobecnou hodnotou veci. Zo znaleckého posudku vyplýva všeobecná hodnota tovaru k 25.02.2013 a hodnota vydaného tovaru v dňoch 09.07.2018 až 18.07.2018, pričom znalec uviedol, že reálny stav tovaru v čase jeho zadržania nie je znalcovi známy, preto znalec pri vyčíslení žalobcovej všeobecnej hodnoty tovaru nemohol vychádzať z jeho skutočného stavu v čase škodovej udalosti, teda v čase zadržania tovaru, ale vychádzal iba zo žalobcom poskytnutých a určených cien a išlo o ceny tovaru, za ktoré žalobca plánoval tento tovar predávať. Žalobca ani netvrdil, ani nepreukázal, že by zadržaný tovar za ním stanovené ceny predal a že by predal všetok tovar. Hodnotu vecí nemožno určiť na základe predajnej ceny tovaru určenej poškodeným subjektom. Žalobcom určené ceny tovaru nemôžu predstavovať legitímny podklad pre určenie všeobecnej hodnoty tovaru.

3. Žalobca sa vyjadril v rámci repliky podaním zo dňa 15.05.2019, v ktorom uviedol, že plynutie premlčacích lehôt nemožno odvodzovať od okamihu, kedy žalovaný tovar zadržal, nakoľko značnú dobu udržiaval protiprávny stav, počas ktorého sa tovar znehodnocoval. Žalobca v čase zadržania vraj nemohol mať vedomosť, aká výška škody vznikla, ale až po tom, ako mu tovar bol vydaný. Premlčacie lehoty mohli začať plynúť až okamihom, kedy žalovaný ukončil ním udržiavaný protiprávny stav a zadržávaný tovar vrátil. Až týmto okamihom došlo k finálnemu zavŕšeniu škodového deja a k ustáleniu výšky škody. Vzťah medzi stranami považuje za obchodný, nakoľko ide o vzťah medzi podnikateľmi a konali ako podnikatelia. Pokiaľ žalovaný poukázal na rozhodnutie NS SR, toto nepovažuje za ustálenú rozhodovaciu prax a rozhodovacia prax v tomto nie je jednotná. Okolnosti vzniku spornej situácie sa týkajú ich podnikateľskej činnosti. Má za to, že svoj nárok preukázal, a to znaleckým posudkom.

4. Žalovaný sa vyjadril k vyjadreniu žalobcu tak, že ust. § 373 Obchodného zákonníka stanovuje, kedy sa aplikuje. Žalovaný zadržal veci v domnení, že patria spoločnosti E. D., s.r.o., porušenie povinnosti žalovaného vydať neoprávnene zadržaný tovar žalobcovi je porušením povinnosti vyplývajúcej z občianskoprávneho záväzkového vzťahu. Nie každé poškodenie zakladá záväzkový vzťah. Len samotná skutočnosť, že podnikateľ náhodne spôsobí škodu na majetku iného podnikateľa, nespĺňa zákonnú dikciu § 261 a nasl. Obchodného zákonníka. V čase zadržania tovaru medzi žalobcom a žalovaným neexistoval obchodno-záväzkový vzťah. Žalovaný neporušil žiadnu povinnosť vyplývajúcu z Obchodného zákonníka. Povinnosť vydať neoprávnene zadržovanú vec totiž nevyplýva z Obchodného zákonníka, ale § 126 OZ. Teda povinnosť vydať vec nie je povinnosťou ustanovenou Obchodným zákonníkom. Podľa žalovaného ku škodovej udalosti došlo v čase zadržania tovaru, t.j. 25.02.2013. pokiaľ žalobca uvádza, že škodová udalosť nastala v inom momente, ktorý nekonkretizuje, nie je tak preukázaná výška škody, keďže nepreukázal hodnotu tovaru v inom momente. Pokiaľ poukazuje na rozhodnutie NS ČR sp.zn. 25Cdo 2749/2004, sú jeho závery pre toto konanie irelevantné, nakoľko sa netýka skutočnej škody, ale ušlého zisku, teda inej formy, než akú požaduje žalobca. Nakoľko lehota začala plynúť 25.02.2013, nárok sa premlčal 25.02.2016 a žaloba bola podaná dňa 19.12.2018. Čo sa týka výšky, zo znaleckého posudku táto nevyplýva. Všeobecnou hodnotou tovaru žalobcu nemôže byť a ani nie je hodnota, ktorá vychádza z ceny, za ktorú žalobca plánoval tovar ďalej predávať. (I.č. 196)

5. Súd následne nariadil pojednávania, na ktorých vykonal dokazovanie a zistil nasledovný skutkový stav za nasledovných zákonných ustanovení:

6. Podľa článku 8 CSP strany sporu sú povinné označiť skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veci a podprieť svoje tvrdenia dôkazmi, a to v súlade s princípom hospodárnosti a podľa pokynov súdu.

7. Podľa článku 15 ods. 1, 2 CSP

(1) Dôkazy a tvrdenia strán sporu hodnotí súd podľa svojej úvahy v súlade s princípmi, na ktorých spočíva tento zákon.

(2) Žiaden dôkaz nemá predpísanú zákonnú silu.

8. Podľa článku 4 CSP: (1) Ak sa právna vec nedá prejednať a rozhodnúť na základe výslovného ustanovenia tohto zákona, právna vec sa posúdi podľa ustanovenia tohto alebo iného zákona, ktoré upravuje právnu vec čo do obsahu a účelu najbližšiu posudzovanej právnej veci. (2) Ak takého ustanovenia niet, súd prejedná a rozhodne právnu vec podľa normy, ktorú by zvolil, ak by bol sám zákonodarcom, a to s prihliadnutím na princípy všeobecnej spravodlivosti a princípy, na ktorých spočíva tento zákon, tak, aby výsledkom bolo rozumné usporiadanie procesných vzťahov zohľadňujúce stav a poznatky právnej vedy a ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít.

9. Podľa § 151 ods. 1, 2 CSP:

(1) Skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela, sa považujú za nesporné.

(2) Ak strana poprie skutkové tvrdenia, ktoré sa týkajú jej konania alebo vnímania, uvedie vlastné tvrdenia o predmetných skutkových okolnostiach, inak je popretie neúčinné.

10. Podľa § 186 ods. 2 veta prvá CSP súd vychádza zo zhodných tvrdení strán, ak neexistuje dôvodná pochybnosť o ich pravdivosti. Na zmeny v tvrdeniach o skutočnostiach, na ktorých sa strany dohodli, súd neprihliada.

11. Podľa § 191 ods. 1 CSP dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo.

12. Podľa § 420 ods.1 Občianskeho zákonníka každý zodpovedá za škodu, ktorú spôsobil porušením právnej povinnosti.

13. Podľa § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka uhrádza sa skutočná škoda a to, čo poškodenému ušlo (ušlý zisk).

14. Podľa § 126 ods.1 Občianskeho zákonníka vlastník má právo na ochranu proti tomu, kto do jeho vlastníckeho práva neoprávnene zasahuje; najmä sa môže domáhať vydania veci od toho, kto mu ju neprávom zadržuje.

15. Podľa § 106 Občianskeho zákonníka

(1) Právo na náhradu škody sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa poškodený dozvie o škode a o tom, kto za ňu zodpovedá.

(2) Najneskoršie sa právo na náhradu škody premlčí za tri roky, a ak ide o škodu spôsobenú úmyselne, za desať rokov odo dňa, keď došlo k udalosti, z ktorej škoda vznikla; to neplatí, ak ide o škodu na zdraví.

(3) Právo na náhradu škody spôsobenú niektorým trestným činom korupcie podľa osobitného zákona sa premlčí za tri roky odo dňa nadobudnutia právoplatnosti odsudzujúceho rozhodnutia súdu o spáchaní niektorého trestného činu korupcie, najneskôr za desať rokov odo dňa spáchania tohto trestného činu.

16. Podľa § 391 Obchodného zákonníka

(1) Pri právach vymáhateľných na súde začína plynúť premlčacia doba odo dňa, keď sa právo mohlo uplatniť na súde, ak tento zákon neustanovuje niečo iné.

(2) Pri právach uskutočniť právny úkon plynie premlčacia doba odo dňa, keď sa právny úkon mohol urobiť, ak tento zákon neustanovuje niečo iné.

17. Podľa § 397 Obchodného zákonníka ak zákon neustanovuje pre jednotlivé práva inak, je premlčacia doba štyri roky.

18. Podľa § 398 Obchodného zákonníka pri práve na náhradu škody plynie premlčacia doba odo dňa, keď sa poškodený dozvedel alebo mohol dozvedieť o škode a o tom, kto je povinný na jej náhradu; končí sa však najneskôr uplynutím 10 rokov odo dňa, keď došlo k porušeniu povinnosti.

19. Podľa § 757 Obchodného zákonníka pre zodpovednosť za škodu spôsobenú porušením povinností ustanovených týmto zákonom platia obdobne ustanovenia § 373 a nasl.

20. Podľa § 373 Obchodného zákonníka kto poruší svoju povinnosť zo záväzkového vzťahu, je povinný nahradiť škodu tým spôsobenú druhej strane, ibaže preukáže, že porušenie povinností bolo spôsobené okolnosťami vylučujúcimi zodpovednosť.

21. Podľa § 379 Obchodného zákonníka ak tento zákon neustanovuje inak, nahrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk. Nenahrádza sa škoda, ktorá prevyšuje škodu, ktorú povinná strana v čase vzniku záväzkového vzťahu ako možný dôsledok porušenia svojej povinnosti predvídala alebo ktorú bolo možné predvídať s prihliadnutím na skutočnosti, ktoré v uvedenom čase povinná strana poznala alebo mala poznať pri obvyklej starostlivosti.

22. Podľa § 384 ods.1 Obchodného zákonníka osoba, ktorej hrozí škoda, je povinná s prihliadnutím na okolnosti prípadu urobiť opatrenia potrebné na odvrátenie škody alebo na jej zmiernenie. Povinná osoba nie je povinná nahradiť škodu, ktorá vznikla tým, že poškodený túto povinnosť nesplnil.

23. Z uvedeného vyplýva, na ktoré práva na náhradu škody možno aplikovať § 398 Obchodného zákonníka. Je to právo na náhradu škody, ktoré sa spravuje Obchodným zákonníkom, t.j. právo na náhradu škody, ktorá vzniká porušením zmluvnej povinnosti (§ 373 a nasl.), ale aj právo na náhradu škody z porušenia mimozmluvných povinností ustanovených Obchodným zákonníkom (§ 757). Podľa právnej teórie, či s poukazom na súdnu prax, ustanovenia § 373 a nasl. Obchodného zákonníka sa vzťahujú na zodpovednosť za škodu spôsobenú porušením povinností, ktoré vyplývajú zo záväzkového vzťahu obchodnoprávnej povahy. Variabilita obchodnoprávných vzťahov si však vyžaduje extenzívnejšie uplatnenie tohto nosného právneho inštitútu aj na prípadné porušenie iných povinností vyplývajúcich z Obchodného zákonníka. V zmysle ustálenej súdnej praxe s poukazom na právnu teóriu, v prípade, keď dôjde k porušeniu povinnosti vyplývajúcej z iného právneho predpisu, platí úprava tohto právneho predpisu. V prípade, keď takýto predpis neexistuje, platí ustanovenie § 420 a nasl. Občianskeho Zákonníka. (viď komentár: O.Ovečková a kol.: Obchodný zákonník komentár)

24. Súd mal nepochybne preukázané, že žalobca v rámci podnikateľskej činnosti užíval predmetné priestory na základe podnájomnej zmluvy uzavretej so spol. E. D., s.r.o., ktorá dané priestory užívala na základe nájomnej zmluvy so žalovaným. Žalovaný v domnení, že tovar v danom priestore je nájomcu, zadržal, na základe čoho žalobca sa domáhal vydania zadržaných vecí. Rozsudkom Okresného súdu Bratislava II, sp.zn. 15C/116/2013 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č.k. 6Co/855/2014, žalovaný bol zaviazaný zadržané veci vydať žalobcovi.

25. Podľa uvedenia žalobcu týmto neoprávneným zadržiavaním po dlhú časovú dobu došlo k znehodnoteniu tovaru, pričom škoda spočíva v porušení povinnosti žalovaného tovar nezadržať, riadne a účelne skladovať a vydať v nepoškodenom stave. Má za to, že premlčanie možno posudzovať až od vydania tovaru. Škoda spočíva v znehodnotení a strate hodnoty tovaru, ktorú spôsobil žalovaný tým, že tovar zadržiaval a spôsobom skladovania. Keďže išlo o tovar sezónny a o kolekciu na rok 2013 a tým, že mu bolo žalovaným znemožnené disponovať s daným tovarom, došlo k poklesu jeho hodnoty z dôvodu veku, starnutia, degradácie materiálu s tým, že tovar kolekcie pre rok 2013 je nemožné predávať v roku 2018 za také ceny, ako by bolo možné v roku 2013.

- Žalobca tvrdil, že škoda vznikala postupne.

26. Žalovaný zotrval na vznesenej námietke premlčania a na tom, že výška škody nie je preukázaná.

27. Je nepochybné, že strany konania sú podnikateľské subjekty a ku škode malo dôjsť v rámci výkonu ich podnikateľských aktivít, pričom medzi stranami konania neexistoval žiadny zmluvný záväzkový vzťah. Žalovaný neoprávnené zadržal veci žalobcu v domnení, že ide o veci nájomcu, ktorý bol v zmluvnom vzťahu so žalobcom, ako aj so žalovaným. Počas zadržania mala vzniknúť žalobcovi škoda na zadržanom tovare, pričom obidve strany konali ako podnikatelia počas svojej podnikateľskej činnosti. V zmysle § 757 Obchodného zákonníka sa ustanovenie § 398 Obchodného zákonníka aplikuje aj na práva na náhradu škodu z porušenia mimozmluvných povinností ustanovených Obchodným zákonníkom. Je nepochybné, že žalovaný konal v rámci svojej podnikateľskej činnosti tak, že zasiahol do podnikateľskej činnosti žalobcu, teda porušil svoje povinnosti zásahom do práv žalobcu. Nemožno však vychádzať pri posúdení tak, že žalovaný porušil povinnosť vydať zadržané veci. On porušil povinnosť už tým, že v rámci podnikateľskej činnosti zasiahol neoprávneným zadržaním vecí do práv žalobcu ako podnikateľského subjektu. Keďže ide o podnikateľské subjekty a k zadržaniu a tým aj ku škode došlo v rámci vykonávania ich podnikateľskej činnosti, aj keď nie vo vzájomnom zmluvnom vzťahu, súd posúdil, že ide o vzťah, ktorý sa riadi Obchodným zákonníkom.

28. Nemožno súhlasiť so žalovaným, že porušil povinnosť výlučne upravenú v Občianskom zákonníku a z toho dôvodu je nutné aplikovať výlučne Občiansky zákonník. Dokonca žalovaný tvrdil, že porušil povinnosť tým, že nevydal veci, avšak treba upresniť, že žalovaný porušil povinnosť tým, že neoprávnene zasiahol do práv iného, teda porušil jednu zo základných ústavných povinností. Nejde výlučne o povinnosť danú Občianskym zákonníkom, na základe čoho by sa podľa žalovaného automaticky malo postupovať iba podľa Občianskeho zákonníka. Predsa podľa § 261 ods.1, 8, 9 Obchodného zákonníka sa riadi daný vzťah Obchodným zákonníkom a Občiansky zákonník sa použije iba vtedy, ak Obchodný zákonník neobsahuje konkrétnu úpravu na niečo.

29. Podľa § 261 ods.1 Obchodného zákonníka táto časť zákona upravuje záväzkové vzťahy medzi podnikateľmi, ak pri ich vzniku je zrejmé s prihliadnutím na všetky okolnosti, že sa týkajú ich podnikateľskej činnosti.

30. Podľa § 261ods.8 a 9 Obchodného zákonníka

(8) Pri použití tejto časti zákona podľa odsekov 1 a 2 je rozhodujúca povaha účastníkov pri vzniku záväzkového vzťahu.

(9) Zmluvy medzi osobami uvedenými v odsekoch 1 a 2, ktoré nie sú upravené v hlave II tejto časti zákona, a sú upravené ako zmluvný typ v Občianskom zákonníku, spravujú sa príslušnými ustanoveniami o tomto zmluvnom type v Občianskom zákonníku a týmto zákonom.

31. Súd s poukazom na ustanovenia Obchodného zákonníka posúdil, že vzťah sa riadi Obchodným zákonníkom vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti, ako aj na povahu účastníkov vzťahu, pričom žalovaný skutočne konal v rozpore s právnymi predpismi, keď neoprávnene zadržal veci žalobcu, teda porušil povinnosti v rámci mimozmluvného vzťahu počas výkonu svojich podnikateľských aktivít. Obe strany nekonali ako súkromné osoby, ale ako podnikateľské subjekty v rámci svojej podnikateľskej činnosti. Je nepochybné, že žalovaný prenajal nájomcovi E. D., s.r.o. priestory, a ten ich následne poskytol zmluvou o podnájme žalobcovi, a to so súhlasom žalovaného, a to s poukazom na čl. IX, ods. 4.1. Nájomnej zmluvy, v zmysle ktorého prenajímateľ vopred dáva súhlas s podnájmom časti predmetu nájmu žalobcovi. (viď aj str. 36 rozhodnutia Okresného súdu Bratislava II, sp.zn. 15C/116/2013). Uvedené nebolo medzi stranami sporné.

32. Je nepochybné, že k zadržaniu veci došlo dňa 25.02.2013. Žalobca podal voči žalovanému žalobu na vydanie veci na Okresnom súde Bratislava II dňa 20.05.2013. Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 28.02.2018. Následne veci boli vydané, pričom podľa uvedenia žalobcu niektoré veci boli poškodené, tovar bol nekompletný a keďže išlo o kolekciu pre rok 2013, tak v roku 2018 bol ťažko predajný. Žaloba na náhradu škody bola podaná na tunajšom súde až dňa 28.12.2018.

33. V prvom rade bolo potrebné ustáliť začiatok premlčacej doby. Teda okamih, kedy žalobca mohol uplatniť svoj nárok po prvýkrát. Tým, že tovar - kolekcia pre rok 2013, bol zadržaný, žalobca si musel byť vedomý, že každým dňom sa hodnota tovaru znehodnocuje a predajnosť znižuje. Súd posúdil, že škoda žalobcovi vznikla zadržaním, t.j. 25.02.2013. Tým okamihom nastalo znižovanie hodnoty tovaru, vecí. Keďže žaloba bola podaná až dňa 28.12.2018, súd posúdil vznesenú námietku premlčania za opodstatnenú, nakoľko žaloba bola podaná po uplynutí premlčacej lehoty. Žaloba bola podaná až po vyše štyroch rokoch od vzniku škody, od okamihu začiatku plynutia premlčacej doby. Žalobcovi nič nebránilo uplatniť si daný nárok spolu so žalobou o vydanie vecí. Tvrdenie žalobcu, že nevedel výšku škody, neobstojí, keďže vzhľadom na okolnosti sa výška škody menila doslova každým dňom, keďže každým dňom zadržania tovaru sa menila jeho hodnota a konečná bola vydaním vecí, pričom žalobca musel vedieť, že od začiatku zadržania sa hodnota tovaru znižuje, ako aj predajnosť,... Ale to sa menila výška. Okamih, kedy škoda začala/vznikla, bol deň, kedy bol tovar zadržaný. Teda škoda vznikla zadržaním, pričom súd zdôrazňuje, že výška škody nemá vplyv na vznik nároku. Tovar strácal na hodnote od okamihu zadržania. Teda pri ustálení okamihu vzniku škody je irelevantná dĺžka zadržania a doba zadržania. To je podstatné pri určení výšky škody, ale samotný okamih vzniku škody je okamihom začiatku plynutia premlčacej doby a tá začala plynúť dňom zadržania, keďže týmto dňom sa začala hodnota tovaru znižovať. Pokiaľ žalobca tvrdil, že výšku bolo možné ustáliť až po vydaní vecí, súd uvádza, že výška škody sa postupne menila dĺžkou trvania zadržania vecí a túto výšku bolo možné vždy ustáliť postupne v rámci súdneho konania ku konkrétnemu dňu až do vydania vecí/tovaru.

34. Podstatné je, že škoda začala vznikáť samotným zadržaním, čoho si žalobca musel byť vedomý ako podnikateľ a predajca takého tovaru a samozrejme aj vzhľadom na druh tovaru. Teda okamih vzniku škody je deň zadržania, keďže tým dňom žalobca nemohol disponovať s daným tovarom, nemohol ho predávať a strácal na hodnote a na predajnosti. Na ustálenie toho okamihu je irelevantné to, že tovar strácal na hodnote postupne. Výška škody, ktorá sa postupne menila, nemá totiž vplyv na okamih vzniku škody.

35. Uvedené vyplýva aj zo samotného konania žalobcu, keďže v rámci trestného oznámenia/konania si uplatnil škodu v konkrétnej výške, ktorá sa od uplatnenej výšky v tomto konaní obzvlášť neodlišuje, hoci žalobu podal v roku 2018 a v rámci trestného konania si škodu v konkrétnej výške uplatnil už dňa 30.08.2013. (I.č. 310) Teda žalobca si škodu v tej výške uplatnil už 30.08.2013, napriek tomu si ju vtedy na súde neuplatnil, a to ani po odmietnutí trestného oznámenia. Teda na jednej strane žalobca tvrdí, že výšku škody vedel stanoviť až o vydaní vecí, avšak škodu v konkrétnej výške si uplatnil v rámci trestného konania dňa 30.08.2013. Teda značne si rozporuje. Avšak podstatné je, čo aj z uvedeného vyplýva, že žalobca posúdil vznik škody zadržaním, keďže žalobca trvá na výške ako rozdiel medzi hodnotou v čase zadržania a hodnotou v čase vydania. Z toho jednoznačne vyplýva, že aj žalobca má za to, že škoda vznikla zadržaním a konečná výška bola ustálená po vydaní vecí. Uvedené vyplýva aj zo znaleckého posudku. Teda tvrdenie žalobcu, že danú škodu si nemohol skôr uplatniť, lebo nemal vedomosť o jej výške, resp. nemohol ju ustáliť pred vydaním vecí, je zavádzajúce. Škoda vznikla zadržaním a výška sa menila podľa dĺžky trvania zadržania, výška sa odvíjala od doby zadržania, čo však nevylučuje určiť výšku k akémukoľvek dňu počas zadržania vecí.

36. V tejto súvislosti súd zdôrazňuje, že aj z vyjadrenia samotného žalobcu vyplýva, že škoda vznikla zadržaním tovaru. Žalobca žiadny iný dátum, či okamih, neuvádzal. K zadržaniu došlo 25.02.2013. Žalobca si výšku škody uplatňuje vychádzajúc z rozdielu ceny v čase zadržania a ceny v čase vydania, z čoho vyplýva, že k škode vzniklo dňom zadržania, aj keď výška sa postupne vyvíjala, ale výška škody nemá vplyv na okamih vzniku nároku. Aj z rozhodnutia NS ČR, sp.zn. 25Cdo/2749/2004, na ktoré žalobca poukazoval, vyplýva, že škodová udalosť, z ktorej škoda vznikla a vznik samotnej škody nemusí, avšak môže nastať v jednom momente. Škoda môže nastať aj neskôr, ako nastala škodová udalosť. V danom prípade škodová udalosť, z ktorej vznikla škoda, a aj vznik škody, nastali v rovnakom momente.

37. Žalobca vedel o škode, ako aj o zodpovednej osobe, a to minimálne v deň podania žaloby o vydanie vecí, t.j. 16.05.2013. Žalobca v tom čase mal vedomosť o subjekte, ktorý zadržal tovar a mal mu spôsobiť škodu a zároveň hodnotu zadržaného tovaru, s ktorým stratil žalobca možnosť disponovať a ďalej ho predávať. Teda už v čase zadržania musel žalobca mať vedomosť, aký tovar mu bol zadržaný a v akej hodnote, čo potvrdzuje aj skutočnosť, že žalobca si vyčíslil výšku škody v trestnom konaní dňa 30.08.2013. V tejto súvislosti súd poukazuje na to, že v zmysle ustálenej súdnej praxe dozvedieť sa o škode znamená, že poškodený - žalobca sa dozvie o majetkovej ujme určitého druhu a rozsahu, ktorú možno natoľko objektívne vyčísliť v peniazoch, že právo na jej náhradu možno uplatniť na súde. (roz. NS ČR sp.zn. 33Odo 477/2001)

38. Žalovaný poukázal na to, že žalobca si uplatnil náhradu na škodu už v trestnom konaní, teda je nepochybné, že už k 30.08.2013 bolo možné uplatnenie škody, a teda tento postup zo strany žalobcu si odporuje jeho tvrdeniam v tomto konaní, že počas zadržania tovaru nemohol nárok na náhradu škody uplatniť. Trestné konanie, v ktorom si žalobca uplatnil nárok na náhradu škody, bolo právoplatne skončené dňa 12.02.2014 bez uloženia povinnosti nahradiť škodu. Uvedené skutočnosti neboli žalobcom spochybňované.

39. Zo zápisnice o výsluchu svedka - poškodeného, t.j. žalobcu zo dňa 30.08.2013 na OR PZ Prievidza vyplýva, že žalobca si uplatnil v ten deň náhradu škody za zariadenie prevádzky vo výške 24.280,69 Eur, na tovare 297.107,42 Eur a za komisných dodávateľov. (I.č. 310 obsahu spisu) Uznesením zo dňa 19.12.2013 bolo trestné oznámenie odmietnuté a uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 12.02.2014. (I.č. 313)

40. Súd poukazuje, že pokiaľ aj plynutie premlčacej lehoty spočívalo v zmysle § 112 Občianskeho zákonníka, aj tak je nárok premlčaný, nakoľko k zadržaniu došlo 25.02.2013, škoda bola uplatnená v rámci trestného konania - pri výsluchu svedka/poškodeného dňa 30.08.2013, trestné oznámenie bolo

odmietnuté uznesením z 19.12.2013, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 12.02.2014, žaloba na náhradu škody bola podaná až 28.12.2018, teda po uplynutí premlčacej lehoty.

- /Súd v tejto súvislosti poukazuje na to, že aj keby posúdil, že ide o občiansko-právny vzťah a nie obchodný, nárok je v oboch prípadoch premlčaný./

41. Pokiaľ žalobca tvrdil, že škoda nespočívala len v znižovaní hodnoty vzhľadom na vek tovaru a typ kolekcie, ale aj vzhľadom na poškodenie, či vydanie nekompletného tovaru, tak súd zdôrazňuje, že skutočne žalobca tieto skutočnosti sa mohol dozvedieť najskôr vydaním tovaru od žalovaného. Avšak je potrebné zdôrazniť, že prvotná škoda vznikla už tým, že veci boli zadržané, teda okamihom zadržania s tým, že výška škody sa menila podľa počtu dní zadržania.

42. Zároveň však je potrebné zdôrazniť, že keby malo ísť len o škodu z dôvodu poškodeného tovaru, či nekompletného odovzdania vecí, a to aj v dôsledku nesprávneho skladovania, žalobca predložil na preukázanie výšky škody znalecký posudok. Znalecký posudok č. XX/XXXX určil všeobecnú hodnotu vecí k 25.02.2013 vo výške 284.206,61 Eur a trhovú hodnotu vecí, t.j. cenu, za ktorú by bolo možné tieto veci predať, vo výške 284.206,61 Eur. Zároveň stanovil trhovú hodnotu vecí ku dňu ich prevzatia žalobcom vo výške 14.439,89 Eur. Na základe toho žalobca požaduje v tomto konaní rozdiel týchto hodnôt, t.j. 269.766,72 Eur. Súd zdôrazňuje, že predložený znalecký posudok, ako ani žiadny iný dôkaz, nerozdeľuje škodu, nešpecifikuje, nerozlišuje, ale určuje iba jednu celkovú škodu.

43. Súd vypočul znalkyňu Ing. X., ktorá predmetný posudok vypracovala. Pred súdom uviedla, že vychádzala z údajov, ktoré jej poskytol žalobca, a to predajné ceny tovaru. Tieto ceny nespochybňovala. Uviedla, že k reálnej cene vecí sa nemôže vyjadriť, nakoľko vychádzala z údajov, ktoré jej žalobca poskytol. Nevie, v akom stave boli veci v čase zadržania. Vychádzala z cien uvedených žalobcom a predpokladala, že ich má uvedené aj v účtovníctve. Boli to ceny obdržané od žalobcu bez akejkoľvek kontroly z jej strany. Dokonca uviedla, že tam bol tovar aj posezónny, v zľave,... /- z uvedeného vyplýva, že žalobca nepredal vždy tovar v aktuálnej kolekcii za pôvodne predajnú cenu, z čoho možno usúdiť, že nie je zrejmé, či by predal všetok zadržaný tovar v období, keď bol zadržaný./ Znalkyňa uviedla, že pokiaľ by jej žalobca poskytol iné ceny, bol by aj výsledok iný, ale nemala dôvod spochybňovať ceny, považovala ich za reálne. Zároveň však uviedla, že neporovnávala ceny. Vychádzala z ceny predloženej žalobcom. Iné ceny, ako napr. obstarávacia a pod., jej neboli predložené. Uviedla, že predajnosť vecí za uvádzané ceny je len hypotetická.

44. Znalkyňa aj v posudku uviedla, že reálny stav tovaru v čase jeho zadržania je jej neznámy. Znalec pri vyčíslení všeobecnej hodnoty tovaru nemohol vychádzať zo skutočného stavu v čase zadržania tovaru. Aj z výpovede znalca vyplýva, že pri určení všeobecnej hodnoty vychádzal iba zo žalobcom poskytnutých a žalobcom určených cien tovaru žalobcu. Išlo pritom o ceny tovaru, za ktoré žalobca plánoval tento tovar predávať. Z ničoho nevyplýva, či by žalobca zadržaný tovar za ním stanovené predajné ceny aj predal a že by predal všetok tovar. Sám žalobca uviedol, že niektorý tovar dáva do zľavy a pod.

45. Z uvedeného vyplýva, že znalkyňa pri vypracovaní znaleckého posudku bez akéhokoľvek porovnania, či overenia, či inej kontroly, neskúmala ceny predložené žalobcom, a bez ďalšieho tieto ceny použila pri znaleckom posudku. Nevykonala žiadne porovnanie, či prieskum a pod.

46. Všeobecnou hodnotou vecí nemôžu byť žalobcom určené predajné ceny vecí, nakoľko predajné ceny vecí sa skladajú z cien, za ktoré žalobca tovar obstaral, z predajných prirážok prirátaných žalobcom a z DPH. Zo znaleckého posudku teda nevyplýva skutočná škoda žalobcu. Znalecký posudok dokonca vychádza z predajných cien a za predpokladu, že žalobca by všetok tovar za tieto predajné ceny predal. Predajné ceny nemôžu byť podkladom pre určenie všeobecnej hodnoty tovaru a aj výsluch znalkyne potvrdil, že škodu nemožno považovať za preukázanú daným znaleckým posudkom, a to z vyššie uvedených dôvodov. Znalec vychádzal z cien poskytnutých žalobcom bez akéhokoľvek zhodnotenia, prieskumu,... Iba subjektívne zhodnotil, že sa mu zdali ako reálne.

47. Žalovaný poukázal nielen na predajnú cenu, ale aj na to, že z ničoho nevyplýva, že žalobca by daný tovar aj skutočne predal za takú cenu, ako uviedol, pričom danú cenu uvádza už aj so ziskom, nie teda skutočnú hodnotu majetku.

48. Súd zdôrazňuje, že hodnotu veci nemožno určiť na základe predajnej ceny tovaru určenej poškodeným subjektom. Pre určenie hodnoty veci nie je podkladom skutočne zaplatená, požadovaná alebo ponuková cena veci, ale hodnota aspoň orientačne určená podľa vyhl. MS SR č. 492/2004 Z.z. žalobcom určené predajné ceny tovaru nemôžu predstavovať legitímny podklad pre určenie všeobecnej hodnoty tovaru. Teda z predajných cien tovaru tak, ako si ich určil sám žalobca, nie je možné určiť všeobecnú hodnotu tovaru žalobcu, ktorá je rozhodujúca pre určenie výšky škody.

49. Súd preto z vyššie uvedených dôvodov posúdil tento znalecký posudok za neobjektívny a nehodnoverný. Teda žalobca nepreukázal výšku škody.

50. V zmysle ustálenej judikatúry pod skutočnou škodou sa rozumie majetková ujma, ktorá spočíva v zmenšení majetku poškodeného a je objektívne vyjadriteľná všeobecným ekvivalentom, t.j. peniazmi. Skutočná škoda predstavuje vyjadrenie rozdielu v hodnote poškodeného majetku pred spôsobením škody a po spôsobení škody. Skutočnou škodou je ujma, ktorá znamená zničenie, stratu, zmenšenie, zníženie či iné znehodnotenie existujúceho majetkového stavu poškodeného oproti stavu pred škodnou udalosťou a ktorá predstavuje majetkové hodnoty, ktoré treba vynaložiť pre uvedenie veci do predošlého stavu. Teda ide o zmenšenie majetkového stavu poškodeného. (R28/2007, R55/1971,...)

51. Súd posúdil, že žalobca nepreukázal výšku škody. Podstatné však je, že nárok žalobcu je premlčaný, nakoľko okamih vzniku škody bol ustálený ako deň zadržania vecí, t.j. 25.02.2013. Žalobca bola podaná na tunajšom súde až dňa 28.12.2018, teda po viac ako 5 rokoch. Pokiaľ si žalobca uplatnil škodu v rámci trestného konania dňa 30.08.2013, trestné oznámenie bolo odmietnuté dňa 19.12.2013, a to uznesením, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 12.02.2014. Teda aj napriek tomu a prípadnému spočívaniu, je doba od vzniku škody do podania tejto žaloby viac ako 4 roky. Na uvedené nemá vplyv podanie žaloby na OS Bratislava II o vydanie vecí, keďže v jej rámci si žalobca neuplatnil náhradu škody. Keďže bola vznesená námietka premlčania žalovaným, vzhľadom na vyššie uvedené, súd skonštatoval, že nárok je premlčaný, preto žalobe nebolo možné vyhovieť, keďže súd je povinný prihliadať na vznesenú námietku, pokiaľ je opodstatnená.

- Súd uvádza, že pokiaľ by aj posudzoval osobitne časť škody, ktorú však žalobca konkrétne, ani číselne nekonkretizoval osobitnou výškou, a to škodu za poškodenie vecí, či nekompletné vydanie, čo zistil až po vydaní vecí, t.j. 07/2018, tak v tejto časti žalobca jednak nešpecifikoval konkrétnu výšku, keďže si uplatnil škodu v celkovej výške 269.766,72 Eur ako rozdiel medzi hodnotou vecí v čase zadržania a hodnotou vecí v čase vydania a teda žalobca nepreukázal výšku žiadnej škody. Výšku škody nepreukázal ani predloženým znaleckým posudkom, ktorý súd posúdil za nehodnoverný z vyššie uvedených dôvodov a jednak všeobecnou hodnotou nemôžu byť žalobcom určené predajné vecí a taktiež žalobca nerozlišoval pri určení výšky škody škodu za poškodenie, škodu za stratu, škodu za zníženie hodnoty,... a teda nebolo ani možné pri uplatnení koncentračnej zásady a ďalších zásad civilného procesu tieto samostatné výšky odčleniť, či určiť, pričom žalobca to ani tak nepožadoval. Jeho uplatnená výška vyplýva ako rozdiel medzi hodnotou pri zadržaní, kedy vznikla škoda a hodnotou pri vydaní vecí, kedy ju bolo možné ustáliť.

52. S poukazom na uvedené bolo nutné konštatovať, že námietka premlčania bola vznesená žalovaným opodstatnene, avšak súd nad rámec uvádza, že v opačnom prípade aj tak žalobca nepreukázal relevantným a hodnoverným spôsobom výšku škody, teda ani v takom prípade by nebolo možné žalobe vyhovieť.

53. Podľa § 195 CSP

(1) Na návrh môže súd nariadiť výsluch strany o tvrdených skutočnostiach, ktoré v konaní vyšli najavo, ak ich nemožno preukázať inak; ustanovenie § 150 ods. 2 tým nie je dotknuté.

(2) Ak súd nariadi výsluch podľa odseku 1, strany sú povinné ustanoviť sa na výsluch. O tom musia byť poučení.

(3) Súd môže výnimočne z dôvodov hospodárnosti strane uložiť, aby na otázky o tvrdených skutočnostiach odpovedala písomne, ak možno predpokladať, že tento postup bude dostatočný; tým nie je dotknutá povinnosť podľa odseku 2.

(4) Na postup podľa odsekov 1 a 3 sa ustanovenie o zachovávaní mlčanlivosti pri výpovedi svedka podľa § 203 použije primerane.

54. Právny zástupca žalobcu navrhol výsluch žalobcu, avšak napriek tomu, že boli vo veci nariadené 3 pojednávania, na žiadne z nich sa žalobca nedostavil, hoci bol taktiež predvolávaný. Hoci najprv

žalovaný sa pripojil k návrhu na výsluch žalobcu, následne už na tom netrval. Súd výsluch žalobcu nevykonával, a to s poukazom na ust. § 195 CSP, nakoľko súd má za to, že tvrdené skutočnosti bolo možné preukázať aj inak a bolo by nutné pojednávanie odročiť, keďže žalobca sa na žiadne z troch nariadených pojednávaní nedostavil napriek jeho predvolaniu.

55. Súd vykonané dokazovanie hodnotil v zmysle § 191 CSP podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti a na zákonné ustanovenia súd posúdil skutkovú a právnu dôvodnosť žaloby tak, ako vyplýva z výrokovvej časti tohto rozhodnutia. Súd záverom zdôrazňuje, že žalobca nepreukázal svoje tvrdenia.

56. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti posúdil opodstatnenosť vnesenej námietky premlčania a zároveň aj to, že žalobcov nárok nie je len premlčaný, ale nie je ani preukázaný ohľadom výšky škody. Preto súd žalobu zamietol v celom rozsahu.

57. Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

58. Podľa § 262 ods. 1, 2 CSP

(1) O nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.
(2) O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

59. Vzhľadom k tomu, že žalovaný bol úspešný v celom rozsahu, súd mu priznal náhradu trov konania tak, ako bolo uvedené s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd po právoplatnosti tohto rozhodnutia.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia prostredníctvom podpísaného súdu ku Krajskému súdu v Žiline.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§127 CSP), t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, musí byť podpísané, uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha. (§ 363 CSP)

Podľa § 365 CSP

1) Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonával navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

(2) Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

(3) Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa ustanovenia § 366 CSP prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Odvolanie treba predložiť s potrebným počtom rovnopisov a s prílohami tak, aby jeden rovnopis zostal na súde a aby každý účastník dostal jeden rovnopis, ak je to potrebné. Ak účastník nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie na jeho trovy.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov); ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, pri ktorom vznikla poplatková povinnosť zaplatiť súdne poplatky, trovy trestného konania, pokuty, svedočné, znalečné a iné náklady súdneho konania, ktoré vznikli štátu, vedie sa výkon rozhodnutia z úradnej moci (zákon č. 65/2001 Z.z. o správe a vymáhaní súdnych pohľadávok v znení neskorších predpisov).